

Ett nytt vänsterparti i Storbritannien? – artikelsamling

Simon Hannah:

Ett nytt vänsterparti uppstår?

(Ur [International Viewpoint](#), 22 juli 2025. Ursprungligen publicerad i [Anti*Capitalist Resistance](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Ett nytt vänsterparti står på dagordningen i Storbritannien, men det är oklart vad som pågår bakom kulisserna. Vi tittar på de större frågor som ett nytt parti behöver ta itu med.

Labourregeringens djupt rotade nyliberalism och rasism kan bara röja vägen för en koalitionsregering mellan UK Reform och Tories 2029. Det vore en katastrof. Förväntningarna på Labourregeringen var otroligt låga när den kom till makten, och den har inte ens lyckats uppnå dem.

Labourregeringen har jagat pensionärer, fattiga familjer, sjuka människor och bönder. Den har angripit välfärdsstatens grundläggande principer om samhällsomfattande tjänster, och har hjälpt storfinansen och London City istället för arbetarna och deras stödtrupper.

Det finns plats för ett politiskt alternativ som kan tackla nyliberalismen, beskatta de rika och storfinansen och åter bygga upp välfärdsstaten och bidra till att göra Israel till en pariastat på grund av dess folkmordshandlingar.

Sedan början av juli har det funnits förväntan men också förvirring när olika åtgärder för att lansera ett nytt vänsterparti togs upp, drogs tillbaka och sedan togs upp igen.

Alla ögon riktades mot den förre Labourledaren Jeremy Corbyn, som har förvisats från Labour och sitter som oberoende parlamentsledamot. Det finns också en grupp Labourledamöter (exempelvis Zarah Sultana och John McDonnell) som har fått piskan att dras fram genom att rösta mot regeringen i progressiva frågor, som att gå mot begränsningen av barnbidrag.

Till dessa centralfigurer kan man lägga till exempelvis borgmästaren i North East, Jamie Driscoll, och Andrew Feinstein, som ställde upp mot Labourledaren Keir Starmer i deras valkrets och fick 18,9% av rösterna. Dessutom valdes 2024 5 ledamöter på en plattform om solidaritet med Gaza.

En annan faktor är Transform Party [Omvandlingspartiet], som bildades 2023 av vänsteraktivister, och har stått i vänteläge i väntan på att ett nytt, bredare initiativ skulle tillkännages. SWP lanserade också ett nytt initiativ kallat We Demand Change [Vi kräver förändring], som kanske kan ställa upp med kandidater i nästa års lokalval. Det finns också en hemlig grupp vid namn Kollektivet, som består av äldre personer från Corbyns tid i Labour som agerar bakom kulisserna.

Många personer väntade sig att Corbyn skulle göra ett tillkännagivande, men han var tveksam och utan tvekan ovillig att leda ett nytt parti. Men under de senaste veckorna har han börjat tala om ett "politiskt alternativ" till Labour.

Torsdagen den 3 juli tillkännagav Zarah Sultana att hon lämnade Labour och skulle bilda ett nytt parti med Corbyn, även om Corbyn till en början inte svarade. Det ledde till rykten i pressen att det pågick ett kaotiskt bråk om poster bakom kulisserna, och att konkurrerande grupperingar och personer drabbade samman om man skulle lansera ett nytt parti nu eller vänta, eller om ett sådant parti lanserades i så fall skulle börja som en lös samling av lokala initiativ eller som ett ordentligt konstituerat parti redan från början.

Generande läckor till ledande tidningar om diskussionen som pågick bakom kulisserna bara ökade förvirringen.

Trots allt detta har två opinionsundersökningar visat att ett nytt vänsterparti kan få mellan 10-18% av rösterna i ett nationellt val. Stödet är särskilt starkt bland yngre väljare. Det finns en längtan efter något trovärdigt.

Demokrati

Anti*Capitalist Resistance (ACR – antikapitalistiskt motstånd) är för ett nytt vänsterparti, men den metod man verkar använda är odemokratisk och bådar inte gott för hur ett sådant initiativ kan fungera.

Det är uppenbart att politiken är hektisk och allt kan hända under de kommande åren. Det finns verkliga förväntningar på ett vänsteralternativ till Labour. Men det måste bli rätt, ty det har funnits en lång rad misslyckade projekt under de senaste 35 åren, inklusive Socialist Labour Party, Socialist Alliance, Respect och Left Unity. Det har också funnits nya vänsterpartier i hela Europa som i vissa fall har uppnått betydande politiska framgångar men sedan har hamnat i politisk kris, vanligtvis efter att ha utlovat radikala förändringar men sedan inte lyckats genomföra dem eller till och med aktivt ha genomdrivit en åtstramningspolitik som de hade kämpat mot, som Syriza i Grekland.

Lokala massmöten för att hjälpa till att samla folk kan vara en bra början för att bilda grunden till nya avdelningar, och det har talats om en process för att bygga det nya partiet. Men hittills beslutas allt detta bakom stängda dörrar av okända personer. Inte någon bra början.

Klimatkrisen

Alla nya partier måste göra klimatkrisen till sin centrala uppgift, vilket innebär massmobiliseringar och ett klart antikapitalistiskt perspektiv för att ta itu med klimatförändringarna och miljökollapsen. Inledningsvis kan det torgföras som en sorts Ny grön giv, men det som är av betydelse fram till valet är i vilken mån ett nytt parti kan hjälpa till att befrämja och stödja sociala rörelser och fackliga initiativ som bygger tillförsikt till att det är möjligt att bekämpa fossilkapitalismen.

Alla nya partier måste också vara klara över hur de skiljer sig från de Gröna, speciellt inom ramen för Zack Polanskis ”vänsterpopulistiska” kampanj. Med tanke på den nuvarande föränderliga politiska situationen runt Westminster är det inte otänkbart med en röd-grön allians i nästa allmänna val. Men det är också beroende av om ett nytt vänsterparti bara är baserat i England eller om det också försöker arbeta med den skotska och walesiska vänstern, med tanke på vänsterutvecklingen i dessa länder.

Antikapitalism och revolution

Men en sak är klar – det finns inte mycket utrymme för reformistiska partier under senkapitalismen, och politiken i Europa är full av besegrade vänsterreformistiska projekt. Det är en illusion att tro, att eftersom socialdemokratin avhände sig den ”reformistiska” strategin så finns det nu bara plats för nya reformistiska partier. Socialdemokratin övergav dessa ståndpunkter eftersom kapitalismens bas förändrades, och den terräng på vilken ”vänsterpolitik” kan utspela sig krympte när nyliberalismen uppstod.

Ett parti som leds av Sultana och möjligen Corbyn kommer utan tvekan ha en politik som liknar den som skisserades i Labours manifest 2017. Ett sådant parti är långt ifrån vad som krävs när senkapitalismen rusar fram mot en klimatkollaps. Den kapitalistiska staten är inte neutral i klasskriget, och inte ens en seger i ett parlamentsval 2029 räcker för att störta fossilkapitalismen.

Det är därför det är så viktigt att bibehålla en revolutionärt ekosocialistisk organisation, oavsett vad som händer med det nya partiet. Det innebär inte att sekteristiskt avstå från att rösta eller fördöma partiet för att det inte har ”rätt politik”, men det innebär verkligen att engagera sig i och konsekvent arbeta för att bilda det nya partiet på bästa möjliga grund, och fortsätta att bygga en revolutionärt ekosocialistisk kraft som kan bidra till att störta kapitalismen.

ACR:s ståndpunkt

Vid vår konferens i början av juli enades vi om följande, som vi anser utgör grunden till ett nytt vänsterparti avseende hur det verkar och organiseras.

1. Ett toppstyrt parti som leds av personer eller en kartell från befintliga vänsterströmningar är inte något framgångsrecept. Alla nya partier måste bildas av medlemmar som har en bas i sina samhällen, och det måste vara dessa medlemmar som avgör politiken och väljer ledarskapet – denna ansvarsskyldighet får inte skjutas upp medan en grupp personer eller strömningar förankrar sig i ledarskapet.
2. Alla låtsasdemokratiska strukturer där ledare använder internetbaserade omröstningssystem ska undvikas. Det är vad Iglesias gjorde i Podemos för att åsidosätta kritiska strömningar som Anticapitalistas. Ledarna med största medieprofil ska inte tillåtas manipulera medlemmarna.
3. Hbtq-, svarta, kvinnliga och funktionshindrade medlemmar ska ha rätt att organisera sig. Att på ett falskt sätt ställa identitet mot klasspolitik måste undvikas. Ett parti som inte är inkluderande kommer att misslyckas.
4. Det som kommer att göra ett nytt vänsterparti användbart är om det kan hjälpa till att bygga sociala rörelser och motstånd underifrån. Om det bara koncentrerar sig på val så kommer det att bli ett snävt parlamentariskt parti som inte kan bygga aktiva rötter i arbetarområden, på arbetsplatser och i den sociala kampen. Det avgörande är, att utan en aktivistisk inriktning kommer det inte att kunna bygga den sorts radikala rörelse kring klimatet som vi behöver från nu till nästa allmänna val.
5. Vi kommer att argumentera för ett brett antagande av ekosocialismen – att klasskampen förenas med den ekologiska kampen. Det kan inte bli någon socialism på en död planet. Det gröna partiets uppsving i Storbritannien återspeglar radikaliseringsen runt ekologiska frågor. Ett nytt parti får inte

bara delta jämte aktivisterna i Just Stop Oil eller Extinction Rebellion, utan det bör också söka gemensamma aktioner med aktivister i Labourvänstern och Gröna partiet lokalt och nationellt.

6. Om vi vill att partiet ska vara brett baserat blir det nödvändigt med ett flexibelt förhållningssätt till internationella frågor som Ukraina eller Palestina. En minimal bas måste vara solidaritet med det palestinska folket mot den israeliska staten och deras rätt till motstånd, att ockupationen måste upphöra, att all sionistisk diskriminerande lagstiftning och strukturer ska avskaffas, och palestinier får rätt att återvända. Men det nya partiet kan vara öppet om en eller två stater. Angående Ukraina skulle enhet om ett ryskt tillbakadragande, eldupphör och självbestämmande vara acceptabelt, medan frågan om vapen kan fortsätta att debatteras.

7. Alla nya partier borde tillåta tendenser att existera och ha rätt att uttrycka sina åsikter öppet, inklusive i pressen. När man väl kommit överens om de grundläggande principerna, måste debatter utöver det – den sorts diskussioner som ett revolutionärt marxistiskt parti kan föra – upphöra. Annars blir det en ständig debatt, som de vi hade i Left Unity om program och arbetarmiliser. Detta är en av de allra svåraste sakerna att hantera. Om man har ett öppet demokratiskt parti är det svårt att hindra revolutionära strömningar att ansluta sig, men hur hindrar man deras ”räder” och oändliga propagerande? Man måste se till att det finns en tillräckligt stor massbas och hälsosamma lokalgrupper vars majoritet inte redan är medlemmar i organiserade grupper.

8. Att bilda ett brett nytt parti garanterar inte framtida framgångar – det visar Podemos’, Respects och Syrizas erfarenheter. Risken att ledare och kadrer erövrar av massmedia och institutionerna är mycket, mycket reell. Om dessa partier får en del framgångar, har vi sett att det finns en hel del jobb och till och med karriärer tillgängliga för aktivisterna. Det behöver finnas konstitutionella mekanismer på plats för att förhindra detta genom att vara överens om löner för stadsfullmäktige- och parlamentsledamöter, hur organisationer bemannas och givetvis ledarskapets övergripande ansvarsskyldighet. Faran att införlivas i etablissemanget och därefter oskadliggörs politiskt är mycket verklig.

9. Även om ett nytt brett partis strategi innebär att konfrontera Labour i val, så betyder det inte att det ska ha en sekteristisk linje mot kvarvarande vänsterledamöter i Labour. Om ett nytt massparti verkligen ska kämpa om makten så kommer det att behöva vinna socialister som för närvarande finns i Labourpartiet. Så ett nytt parti måste arbeta kreativt med all vänster i Labour i enhetsaktioner. Det ska inte ställa upp mot aktiva vänsterpersoner som McDonnell eller Abbot. Vi kan inte helt utesluta framtida splittringar eller radikaliserings i Labour, även om det verkar helt osannolikt med en upprepning av corbynismen där vänstern tog över ledningen.

10. För att ett nytt vänsterparti ska få massinflytande måste det erövra stöd i fackföreningarna. Det är mer troligt med motsättningar mellan fackföreningarna och Starmers Labour än att corbynismen återuppstår. Så varje nytt parti ska prioritera att bygga klasskampsströmningar i fackföreningarna.

11. En av svårigheterna för ett nytt parti kommer att vara det faktum att större delen av dess upphovsmän inte kommer att vara unga. Ledningen för dagens radikala vänster i Storbritannien är mycket äldre än vad vi hade på 1970-talet. Så en stor uppgift är att ha fokus på att vinna över unga människor. Åtgärder bör vidtas för att få in dem i ledningen. Propaganda och agitationsmaterial måste också vara tillgängligt för unga.

12. Stöd för rätten till självbestämmande för Skottland och Wales, liksom ett enat Irland, bör integreras i varje ny bildning.

13. Ett nytt parti bör även ingripa kulturellt – det kan vara ett sätt att nå en yngre befolkningsgrupp, men ett nytt parti måste också avvisa en snäv överpolitiserad syn, det ska förhålla sig till hela livet – kultur och sport. Det ska vara glädjefullt och roligt att vara medlem. Partiliv och kultur borde i viss omfattning förebåda det sorts socialistiska samhälle vi vill bygga.

Dave Kellaway: Nytt vänsterparti – en historisk möjlighet?

Ur [International Viewpoint](#), 30 juli 2025. Ursprungligen publicerad i [Anti*Capitalist Resistance](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Varje gång jag påbörjar denna artikel måste jag uppdatera hur många som har skrivit under på Your Partys webbplats. Enligt Zarah Sultanans tweetar har vi redan fått 500.000 på mindre än en vecka och folk fortsätter att skriva under. Alla talar om det vid demonstrationer för Palestina eller protester till försvar av migranter.

Ja, jämförelsen med registrerade medlemmar i Labour eller Reform är inte rättvis eftersom det ännu inte är betalande medlemmar, även om det vore intressant att se hur många som redan har donerat.

Vi minns också de 300.000 som skrev under kampanjen Enough is Enough, som lanserades av fackföreningsledare under de stora strejkerna i den offentliga sektorn för några år sedan. Personerna bakom den kampanjen hade inget projekt, det blev några få engångsdemonstrationer med talare, och det hela rann ut i sanden. Detta är något annat.

Folk skriver under ett uttalande som innehåller ett antal övergripande politiska ståndpunkter som återspeglar Corbyns projekt och ett åtagande att stöda Palestina. Uttalandet kunde vara mycket bättre om ekologi, även om det verkligen innehåller kritik av de fossilbränsleföretag som förstör planeten.

I uttalandet finns också tydliga antydningar att det ska bli en grundningskongress och att medlemmarna ska besluta om politik och ledare. Här skriver folk under på en helt annan process än kampanjen Enough is Enough. Även om bara hälften av dem ansluter sig skulle det ändå stå sig väl i jämförelse med Labourpartiets medlemsantal.

Starmer och hans grupp har varit försiktiga med att publicera medlemsantalet. Nationella verkställande kommittén brukar publicera denna information men slutade vid sitt senaste möte. Personer som fortfarande är med i Labour berättar att det är få och glest utspridda aktiva medlemmar. Bland Labours officiella medlemmar finns många som bara betalar och inte är aktiva.

Labours minskning är knappast överraskande med tanke på att det fortfarande vägrar att erkänna folkmordet i Gaza, för en invandrarfientlig politik och skär ner på välfärden. På mötena minskar man medvetet den politiska diskussionen till ett minimum. Stadgarna har till och med ändrats så att det inte hålls avdelningsmöten så ofta. Basorganisationerna hålls igång av ledamöter i stadsfullmäktige och politiska karriärister.

När Corbyn/Sultanas process kommer igång kommer ännu fler medlemmar att lämna. Att så många skriver under kommer att få folk att koncentrera sig och få med dem som väntar med att bestämma sig.

Hur Labour och ledande medier har svarat

Jämfört med mediernas detaljerade bevakning av det senaste uppsvinget för Farages Reform UK har bevakningen av explosionen av undertecknare till det nya vänsterpartiet varit mycket mindre. Men det har inte gått att ignorera flera opinionsundersökningar som har visat siffror på 10-15% för det nya partiet. Det skulle ta röster från Labour, de Gröna och icke-röstande (cirka en tredjedel av varje).

Starmervänliga journalister för fram motsägelsefulla ståndpunkter. Vissa betonar de interna svårigheterna och överdriver skillnaderna mellan Sultanas grupp och Corbyns anhängare. De förutspår att det kommer att sluta med tårar och splittring. Samtidigt säger andra att det nya partiet är oansvarigt när det splittrar vänsterrösterna – med andra ord att det kommer att bli effektivt och få ett avsevärt antal röster.

En journalist, Sean O'Grady, som skriver för *The Independent*, ger partiet 6 månader innan det splittras mellan Sultanas och Corbyns delar. Han tror till och med att det kommer att stärka Starmer genom att klargöra frågorna och på något sätt låta honom vinna tillbaka progressiva röster till sitt ledarskap för att stoppa Farage. Rådgivarna framställer detta Macron-liknande scenario som Labours framtid. Lycka till!

Jag hörde argumentet om splittring bland lokalmedlemmar i Labourpartiet när vi diskuterade det nya partiet. Det var Starmers politik och omsvängningar som fick Labourväljare att gå till de Gröna och vänsterkandidater. Man kan inte använda vårt valsystems antidemokratiska karaktär för att på ett cyniskt sätt argumentera mot att det upprättas ett nytt parti. Det är ironiskt eftersom en massiv majoritet röstade för proportionell representation vid partikongresserna. Som en person skrev på sociala medier häromdagen när hen såg hur många som hade skrivit på – det handlar inte så mycket om att splittra rösterna som att återerövra dem.

Många av det nya partiets förespråkare argumenterar i själva verket mot att splittra rösterna mellan progressiva kandidater för de Gröna och nya vänsterpartier. Samtidigt borde vi sträcka ut händerna till de av Labours parlamentsledamöter som klart och tydligt säger vad de tycker om Palestina eller röstade mot nedskärningarna av välfärden – det vore idiotiskt att ställa upp med en kandidat för vänsterpartiet mot en John McDonnell eller Diane Abbott.

Hur har den marxistiska eller radikala vänstern svarat?

Till skillnad från en del tidigare alternativa projekt har nästan alla vänstergrupper, som Socialist Party, Counterfire och Socialist Workers Party stött det nya projektet och kommer att bygga det. En del oberoende aktivister och socialister tycker av någon anledning att det är något dåligt, och att dessa grupper oundvikligen kommer att ingripa på ett negativt sätt.

Om man är ett öppet, inkluderande parti så kan man inte förbjuda flera tusen rutinerade och hängivna aktivister att komma med. Ibland stöter leninistiska grupper verkligen bort folk med sitt

hänsynslösa sätt att arbeta i massrörelsen. Exempelvis har Revolutionary Communist Party redan sagt att de kommer att ansluta sig för att omvandla partiet till ett revolutionärt marxistiskt förtruppsparti. Farage, som inte är lättlurad, bjöd till och med in en av dem till sitt nyhetsprogram.

Om bara en fjärdedel eller tredjedel av de som har skrivit under verkligen går med och bygger partiet borde vi kunna förhindra att det antas en ultravänsterpolitik. Avgörande för att avvärja meningslös propaganda är att det finns bestämda diskussionsregler och att partiet byggs med hjälp av massaktivitet till försvar för arbetare och förtryckta.

Allvarligt menande personer förstår att Corbyn/Sultanas parti kommer att stå klart till vänster om Labour och ge en möjlighet att bygga ett alternativ till labourismen. Dess program kommer att vara oacceptabelt för kapitalet, som kommer att inleda en större motoffensiv än den vi såg med Corbyn version 1. Att idag – i en icke revolutionär situation – lägga tid på att anta en klar linje att krossa den kapitalistiska staten är löjligt. Marxistiska strömningar kan ställa sådana frågor när det är passat – det är viktigt att det kan utvecklas en revolutionär pol eller strömning.

En del kamrater har en tendens att på ett grovt sätt ställa parlamentarismen mot kampen på gator och arbetsplatser. Att bygga ett socialistiskt alternativ förefaller utopiskt utan en radikal närvaro på alla regeringsnivåer. Till och med ett uppsving av självorganiserad kamp kräver en politisk strategi och resultat om man ska uppnå verkliga förändringar.

Vi vill inte ha ett Labourparti version 2

Å andra sidan vill vi inte att partiet ska spela med samma kort som Labourpartiets misslyckade Corbynledarskap. Ett antal personer som ansluter sig kommer att se det som en möjlighet att återfå det Labourparti som de anser att Blair och Starmer har förstört. Vissa kan se det som en aktivistgrupp för att sätta tryck på Labours ledning, kanske till och med tvinga bort Starmer och högern och sedan återförenas med moderpartiet.

James Schneider gör relevanta kommentarer om dessa frågor i en intervju nyligen i *Sidecar*.¹

Om det nya partiet lägger ner all tid på att utarbeta en perfekt politik för sociala tjänster för vår tänkta vänsterteknokratiska framtid när vi leder staten, så kommer vi inte att komma någonvar. Om det ser sig själv som Labourpartiet 2.0 med en bättre politik än det nuvarande, men utan kanaler för verkligt folkligt deltagande, så kommer det att krossas av motverkande krafter. Under Corbyn-perioden fastnade vi i en position där Labours medlemmar ofta stannade och väntade på att en handfull personer i toppen skulle ta besluten istället för att bli ombud och ledare. Vi får inte upprepa detta misstag.

Schneider fortsätter med att betona hur vi behöver utveckla det han kallar folkligt istället för en snäv parlamentarism – partiet bör satsa på att utveckla självorganisering på alla våra arbetsplatser och i civilsamhället.

Jag gillar hans formulering – klasskrig med ett brett leende. Med andra ord behöver vi ett parti som bryter ny mark och utvecklar en bättre politisk kultur. Det ska vara framfusigt och stridslystet och utmana de ledande mediernas berättelse. Vi misslyckades en gång att behålla de tusentals nya aktivister som anslöt sig till Labour. De var ointresserade av hur Labourpartiets verksamhet

1 [Sidecar](#), 25 juli 2025.

fungerade och försvann. Fördelen denna gång är att vi inte tar med folk i en redan befintlig, motsträvig institution. Vi har åtminstone en chans att göra något annat.

Och de Gröna?

Jag tycker att Schneider är alldeles för negativ till de Gröna. Han påstår att de har ett matematiskt parlamentariskt förhållningssätt och att grupper som Extinction Rebellion har haft mer inverkan. Jag tycker att 10% i opinionsundersökningarna och förmåga att få 800 stadsfullmäktigeledamöter och fyrdubbla antalet parlamentsledamöter tyder på ett visst inflytande.

De mer radikala grupperna kan få uppsving och sedan rasa ihop ganska snabbt. De Gröna är heterogena – de är olika saker i Norra London, Bristol eller det lantliga Norfolk. Om Zack Polanski skulle erövra ledarskapet så skulle det stärka den radikala delen och öppna vägen för valallianser på ställen som de städer där Labour är sårbart.

Med tanke på opinionsundersökningarna har det talats om att ett nytt vänsterparti med ett dussin eller fler parlamentsledamöter skulle kunna få en avgörande roll tillsammans med de Gröna om det skulle bli ett ”hung parliament”.* Med tanke på den brittiska politikens ombytlighet kan inte detta uteslutas.

Det enda vi vet är att nya vänsterpartier i Grekland, Spanien och Italien har gått under på frågan om regeringsallianser med partier av Labours sort. Det kan vara möjligt att ge stöd utifrån till en regering som har förbundit sig till en progressiv politik, även utan en övergripande koalition och utan att ta på sig några ministerposter.

Det är vad Vänsterblocket och kommunistpartiet gjorde i Portugal för några år sedan. Det är förståeligt om det skulle förhindra att det bildas en hård höger- eller fascistisk regering. Men diskussionen om ett ”hung parliament” ska inte dominera.

Sultanas avgörande åtgärd

Det alla kan se idag med antalet undertecknare är att vi inte bara kan avfärda denna situation som samma vänsterprojekt som Respect, Socialist Alliance eller Left Unity. Det är på en annan nivå. Folk verkar överraskade över att processen inte har varit lätt, men när insatserna är så höga och vi har en historisk möjlighet så kommer folk att brinna och kämpa för det.

Vi ska inte underskatta Zarah Sultanas bidrag. Hon var lite som den nya vännen som kom med på semestern med en väletablerad grupp och alltid tog hur lång tid som helst på sig för att välja restaurang på kvällen. Minst en halvtimme slösades bort och sedan gick hon bara och satte sig och alla följde motvilligt efter.

Det muttrades förstås i den etablerade gruppen om hur fräck den nya vännen var. Uppenbarligen överrumplades Corbyns rådgivare och grupp av Sultana. Men hon fick i alla fall fart på saker och ting. Det viktigaste är att hon breddar det nya partiets dragningskraft. Hon är från en annan generation, kvinna och av sydasiatisk härkomst. Zarah är urtypen för den generation som Labour har förlorat på grund av Palestina.

---

* ”Hung parliament” innebär ett parlament där inget enskilt parti har egen majoritet – öa.

Samtidigt ser det ut som om tanken på en lös sammanslutning nu har ersatts av planer på en konferens och folk skriver under på ett parti. Schneider, som står nära Corbyn, argumenterar för en demokratisk struktur och ett kollektivt ledarskap. Det kanske är frågan om detaljer men det finns alla chanser att partiet kommer att bli demokratisk strukturerat och bli en nationell samlingspunkt för de miljoner som söker ett alternativ till vänster om Starmer.

David Broder: Storbritanniens nya vänsterparti kan bli förödande för Labour

(Ur [Jacobin magazine](#), 1 augusti 2025. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

Det nya parti som tillkännagavs av Jeremy Corbyn och Zarah Sultana visar att Gaza har blivit en viktig skiljelinje inom brittisk politik. Keir Starmer's Labourparti kan inte längre lita till att tysta vänstern.

I veckan tillkännagav Keir Starmer att Storbritannien skulle erkänna en palestinsk stat i september, om Israel inte går med på vapenvila först. Starmer's arroganta attityd – att retas med tanken att den tidigare kolonialmakten *kanske* accepterar ett palestinskt självbestämmande – motsvarades bara av dess småaktighet. Samtidigt som Storbritannien fortfarande tillhandahåller vapen till Israels ödeläggande av Gaza undvek Starmer att nämna hur en palestinsk stat skulle komma till stånd eller vilka dess rättmätiga gränser skulle bli. Detta PR-trick är bara utformat att diskret ta avstånd från Israel, och var hisnande i sin cynism.

Även om vissa högerinriktade TV-stationer hånade Starmer för att han kapitulerade för kritiken från en del parlamentsledamöter från Labour, så tydde hans kommentarer knappast på någon attitydförändring. Han bad inte om ursäkt för sin regerings roll för att beväpna Israel och underlät att kritisera dess kriminella handlingar, och litade istället till meningslösa fraser som tal om en ”katastrofal försummelse att hjälpa”. Under sitt år vid regeringsmakten har Starmer's Labourparti förvisso underskattat allmänhetens ilska mot Israels brott. Under trycket från Palestinarörelsen och ett ganska försenat ramaskri från media, förändrar det nu opportunistiskt sitt tonfall. Men det är inte många som kommer att glömma Starmer's hittillsvarande linje.

Gaza kommer säkert att slå tillbaka mot brittisk politik. En uppenbar jämförelse är den illegala invasionen av Irak 2003. Tony Blairs lojala försvar av George W Bush gjorde också att regeringen var oärlig, demoniserade kritiker och till sist vagt medgav officiella ”misstag”. Men detta blodbad fick först långsamt effekter på partiernas politik, och alternativa vänsterkrafter gjorde bara sporadiska lokala genombrott. Men till slut undergrävdes Nya Labour kraftigt av den förlorade tilltron. Arvet från antikrigsrörelsen spelade en avgörande roll för att Jeremy Corbyn 2015 upphöjdes till Labours ledning.

Idag verkar det som om Gaza kommer att få en mycket mer omedelbar effekt. Väljarnas partitillhörighet är mindre säkra än 2003, och Starmer har aldrig haft något verkligt starkt mandat. Labour fick visserligen en stark parlamentsmajoritet över de fallfärdiga Tories vid valet i juli 2024 – med 411 av de 650 platserna i underhuset – men de fick ett lågt väljarstöd totalt: bara 33,7% stöd med ett lågt valdeltagande, under 60%. Under det senaste året har Labours stöd i opinionsundersökningarna

sjunkit, och tillkännagivandet att Corbyn och Zarah Sultana ska bilda ett nytt vänsterparti kommer att göra ett ännu större hål i detta stöd. Regeringen Starmers tjurskalligt auktoritära styre – om invandring, invaliditetsersättning och till och med hur de behandlar sina egna oliktänkande parlamentsledamöter – underblåser ett organiserat svar.

Det finns inte många detaljer om det nya partiet. Det tillkännagavs på en webbplats vid namn Your Party [Ditt parti], och ska bestämma sitt namn med hjälp av en ännu inte specificerad demokratisk process. På några dagar hade 600.000 personer satt upp sig på dess mejllista. De är inte *medlemmar*. Men detta intresse mosade de självutnämnda ”förnuftigt centristiska” besserwissrarnas försök att håna projektet: ty det visade den viktigare sanningen att *väldigt många personer*, faktiskt mer än Labours totala medlemsantal, anser att ett sådant parti är nödvändigt. Det är inte en upprepning av tidigare projekt för ett ”radikalt vänsterparti” som baserades på små revolutionära grupper: det utgår från en stor bas av personer som identifierar sig som möjliga aktivister.

Alla politiska partier är koalitioner av sociala intressen och tankar. Den första grupp av parlamentsledamöter som förknippas med detta parti är i bred mening vänster, men har framförallt förenats av Gaza: det var på denna grundval som fem oberoende kandidater vann valet i juli förra året, ett ovanligt stort antal med tanke på Storbritanniens valsystem. Palestina är absolut inte bara ”en enstaka fråga” utanför den egentliga inrikespolitiken: den samlar miljontals människors syn på Storbritanniens roll i världen, den politiska debattens gränser, och övervakningen av muslimer. Det nya partiet kunde inte heller ha startat utan Corbyn, som är bland Storbritanniens mest kända politiker. Även om bara en minoritet av britterna beundrar honom så vet de flesta redan vad han står för.

Men detta utelämnar grundläggande frågor om vad partiet egentligen är tänkt att göra. Många debatter på internet har rört sig kring tanken på valallianser med de Gröna, vars nästa partiledare kan vara den progressive Zack Polanski. Men strävar partiet efter att leda den nationella regeringen efter nästa val? Är målet att *ersätta* Labour, återskapa något som liknar ett fackföreningsbaserat parti med en bättre plattform? Kanske det är ett permanent oppositionsparti, lokalt partibygge för att stärka arbetande människor och förflytta politiken från Westminster? Utan någon sorts överenskommelse om denna långsiktiga plan – dess utåtriktade inriktning på en massbas – kommer det att bli svårt att hindra de som skriver på idag att splittras om alla möjliga sorters frågor.

När Corbyn var Labourledare antog han en bättre politik än sina föregångare, men partiet spred aldrig makten utanför Westminster. Det underlät att skapa djupare rotade strukturer och fruktade en konfliktfylld masspolitik – inklusive om laddade frågor som Brexit – vilket garanterade att det hela tiden svängde hit och dit på grund av angreppen från media och försöken att anpassa sig till och blidka dem. De senaste decennierna har parlamentet blivit alltmer dominerat av yrkespolitiker, och arbetarrörelsens lokala strukturer har vittrat bort, och 2015-2020 års ”corbynism” gjorde inte mycket för att förändra denna obalans. Den baserade sig visserligen på en till största delen fientligt inställd partiapparat i Labour, men det måste vara en uppmaning att göra saker och ting annorlunda istället för bara ett alibi.

Många tvivel om det nya partiet rör dess fortfarande diffusa process: vem avgör vad som händer nu? Partiet vill säkert inte skapa en Labourliknande struktur som domineras av byråkratiska manövrer och stadgeexperternas jargong. Men man ska inte göra av sig med Labours hela historia. Oavsett hur söndervittrade rötterna i fackföreningarna är, så garanterar de en återstående aktivistbas

som står i kontakt med ett brett spektrum av arbetaruppfattningar, inte bara vänster. Labour förlorar idag dessa band till sköterskor och före detta gruvsamhällen och industriegendomar utanför stan, och det verkar osannolikt att ett parti som de Gröna plockar upp dem. Det är emellertid något som ett parti som är inriktat på samhällsmajoriteten verkligen behöver.

Går detta att skapa på nytt, eller bättre, på ett sätt som passar detta århundrade bättre än det förra? Ett sätt är att bygga institutioner – sociala klubbar, rådgivningscentra – som inte är snävt inriktade på val eller ens politiska kampanjer som sådana. Ett projekt för kollektiva förändringar kommer säkert att behöva kämpa för att ”sälja in” sitt löfte i ett uppsplittrat samhälle enbart genom att använda rätt budskap på TV eller sociala media. Dessutom kanske detta parti kan se till att det utvidgar sina frontfigurer, även avseende klassbakgrund och utbildning – ett parti som inte bara leds av personer med examen i politisk vetenskap eller anställda i icke statliga organisationer eller personer som alltid vill ställa sig själv främst utan också av röster som nu till stor del saknas i det politiska livet.

Opinionsundersökningar antyder idag att [högerpopulistiska] Reform UK har en verklig chans att vinna nästa val, och det trots sina trassliga interna historier: dess ledare, Nigel Farage, har en karismatisk pondus som gör honom till talesperson för en hel del missnöje. Corbyn eller Sultana eller andra vänsteranhängare kommer aldrig att kunna spela en sådan roll, och inte bara på grund av några egna brister. Socialistiska förändringar handlar om att förändra samhällets maktförhållanden: de är beroende av att folk mobiliseras av moralisk ilska men också för att ståndaktigt försvara sina egna intressen. Vänsterpartiet behöver en aktivistisk kärna, som idag ofta utgörs av högutbildade och personer som har förlorat i socialt status, men det räcker inte.

Ställda inför en korkad imperialistisk byråkrat som Starmer har ett vänsterparti alla chanser att samla 10-15% av väljarkåren redan på kort sikt. Det kommer sannolikt att splittra Labours röster, och Starmer kommer inte att ha så mycket skäl att klaga. Kraftlösa försök att återropa det högre behovet av enhet mot Farage är lika cyniskt som det försenade ”erkännandet” av Palestina. För bara 2 år sedan sa Starmer till sina kritiker: ”Om ni inte gillar de förändringar som har gjorts kan ni lämna partiet.” Nu kommer många att göra det. Labourpartiet kommer inta att finnas för alltid, och Starmer driver det allt närmare ett slut av fransk eller italiensk sort. Det som fortfarande är oklart är om ett nytt parti kan bygga något starkare på ruinerna efter det.